

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobců: a) J. H.

b) I. H.

oba zastoupeni advokátem Jiřím Hřídalem
sídlem Fráni Šrámka 136, 397 01 Písek

proti

žalovanému:

Úřad městské části Praha 5

sídlem náměstí 14. října 1381/4, 150 00 Praha 5

za účasti:

Česká republika – Státní pozemkový úřad

sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba v části, v níž žalobci požadují určení, že zásah žalovaného spočívající v nezahájení řízení o odstranění nepovolených (nezkolaudovaných) staveb na pozemcích parc. č. A a B v k. ú. X je nezákonný, **se odmítá.**
- II. Žaloba v části, v níž žalobci požadují určení, že potvrzení o existenci stavby bytového domu s č. p. X v k. ú. X, nacházející se na pozemku parc. č. B v k. ú. X, z 22. 3. 2000 je nicotné, **se odmítá.**
- III. Žaloba v části, v níž žalobci požadují určení, že ověření dokumentace skutečného provedení stavby bytového domu č. p. X v k. ú. S., nacházející se na pozemku parc. č. B v k. ú. X, ze 14. 2. 2011 je nicotné, **se odmítá.**
- IV. Žaloba v části, v níž žalobci požadují, aby soud nařídil žalovanému zahájit řízení o odstranění nepovolených (nezkolaudovaných) staveb na pozemcích parc. č. A a B v k. ú. X **se odmítá.**
- V. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- VI. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- VII. Žalobcům **se vrací** z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení soudní poplatek ve výši 12 000 Kč.
- VIII. Žalobci nechť soudu do pěti dnů od doručení tohoto usnesení **sdělí** číslo bankovního účtu, na který jim má být vrácen soudní poplatek podle výroku VII. tohoto usnesení, anebo sdělí soudu adresu, na kterou jim má být vrácen poštovní poukázkou.

Odůvodnění:

1. Jádrem sporu je splnění podmínek pro zahájení řízení o odstranění staveb na pozemcích parc. č. B (bytový dům č. p. X) a A (příslušenství bytového domu: kůlny, verandy, drobné stavby, splašková jímka) v k. ú. X ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu NSS 6 As 108/2019, č. 4178/2021 Sb. NSS z 26. 3. 2021 (dále „**rozsudek Žaves**“). Zejména jde o to, zda se lze zásahovou žalobou domáhat zahájení řízení o odstranění staveb vzniklých již v 70. nebo 80. letech minulého století, pokud žalobci sami neměli možnost uplatnit své právo dříve.
2. Žalobci v žalobě uvedli, že v roce 2022 nabyli spoluvlastnický podíl k pozemkům A a B, na nichž se nacházejí výše uvedené stavby patřící osobě zúčastněné na řízení. Neprodleně poté začali pátrat po jakékoli dokumentaci dokládající legalitu staveb, ale neúspěšně; nemá ji k dispozici ani vlastník, ani stavební úřad. Podle informací žalobců vznikly stavby v 70. až 80. letech minulého století jako zemědělské objekty z prostředku státního statku (tehdy jen na pozemku A, vnořený pozemek B ještě neexistoval), a v neurčené době poté byly přestavěny do dnešní podoby. Do katastru nemovitostí byly stavby zapsány, spolu se vznikem pozemku B, až v roce 2001 jako „jiná“ stavba, která neměla ani číslo popisné. V roce 2011 pak žalovaný vydal pasport, jímž změnil užívání stavby na „bytový dům“, aniž proběhlo řádné stavební řízení. Žalobci zdůraznili, že pasport nemůže sloužit k legalizaci tzv. černých staveb nebo k obcházení řízení o změně účelu užívání stavby. Není zřejmé, na základě jakých důkazů dospěl žalovaný v roce 2011 k závěru, že stavba byla řádně povolena a zkolaudována jako bytový dům. Totéž pak platí o příslušenství stavby na pozemku A. Žalobci připustili, že při koupi pozemků jim byla existence staveb i nejasná právní situace kolem nich známa, ale to nemá žádný vliv na povinnost stavebního úřadu černé stavby odstranit.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na své důkladné šetření podnětu žalobců, z něž vyplynulo, že stavby pocházejí pravděpodobně ze 70. let, prokazatelně nejpozději z roku 1988, a právní předchůdce žalobců k nim nabyli vlastnické právo v roce 1999, nejpozději v roce 2004. Žalobci se stali spoluvlastníky dotčených pozemků v roce 2022 a s problematickým právním stavem byli plně seznámeni, jak vyplývá z jejich kupní smlouvy. Podle judikatury správních soudů se při posuzování podnětů k zahájení řízení o odstranění stavby přihlíží také k ochraně pokojného stavu, a žalobcům je v tomto ohledu plně přičitatelná také nečinnost jejich právního předchůdce. Žalovaný má proto za to, že postupoval v zájmu ochrany pokojného stavu a v souladu se zákonem. Navrhl tudíž žalobu zamítnout.
4. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že doklady vztahující se k povolení stavby se naneštěstí nedochovaly. Doplnila, že žalobci (ještě s dalšími spoluvlastníky dotčených pozemků) požádali o prodej sporných staveb, s čímž vyslovila 24. 7. 2024 souhlas Vláda České republiky.
5. Soud se musel v první řadě zabývat tím, zda lze žalobu ve správním soudnictví vůbec věcně projednat. Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „**s. ř. s.**“), ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Nezbytným předpokladem jakékoli správní žaloby tak je alespoň minimální dotčení sféry žalobcových veřejných subjektivních práv.

6. Žaloba je na své první straně označena jako „žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu“ podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Podle tohoto ustanovení každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
7. Zároveň platí, že aby soud mohl přistoupit k meritornímu přezkumu tvrzeného zkrácení na právech, musí být takové zkrácení myslitelné, tedy alespoň hypoteticky možné. Rozšířený senát NSS v rozsudku 7 As 155/2015, č. 3687/2018 Sb. NSS z 21. 11. 2017 vyložil, že *„pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem ‚zásahem‘ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu.“* Tento rozsudek byl posléze zrušen Ústavním soudem, ale nikoli pro nesprávnost citovaného názoru, a správní soudy na něj naopak navázaly v dalších svých rozhodnutích (srov. rozsudek NSS 1 As 202/2018 z 10. 1. 2019).
8. Na tuto judikaturu navázal rozšířený senát v rozsudku Žaves připustiv, že v určitých případech je možné bránit se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem proti faktické nečinnosti správního orgánu, která spočívá v nezahájení správního řízení (v posuzované věci šlo právě o řízení o odstranění stavby): *„Ten, kdo tvrdí, že je dotčen na svém hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona nezahájil řízení o odstranění nepovolené stavby (nepovolené terénní úpravy), se může bránit proti takové faktické nečinnosti správního orgánu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 násl. s. ř. s.). Vyhoví-li soud takové žalobě, určí, že nezahájení řízení z moci úřední je nezákonným zásahem a současně přikáže stavebnímu úřadu zahájit řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Pokud nebude zásahová žaloba odmítnuta proto, že v žalobě označené jednání nemůže být již z povahy věci nezákonným zásahem [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], je namístě zkoumat její přípustnost z hledisek § 85 s. ř. s., části věty před středníkem. Soud si musí nejprve ujasnit, zda projednávaná žaloba je ‚zápůřčí‘, tj. směřuje proti zásahu, který doposud nebyl ukončen, anebo ‚určovací‘, tedy směřuje proti zásahu, který již ukončen byl. Zatímco u určovací žaloby nezkoumá, zda se žalobce ochrany před zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky, a pokud ano, zda tak učinil, u zápůřčí žaloby takové zkoumání provést musí. Zjistí-li, že uvedené právní prostředky měl žalobce k dispozici, avšak nevyužil jich, musí soud žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. Neuplatnil-li žalobce před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v jeho faktické nečinnosti ve věci zahájení správního řízení z moci úřední podnět podle § 42 správního řádu, respektive podnět nadřízenému správnímu orgánu k přijetí opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 2 správního řádu), soud žalobu odmítne pro nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.“*
9. V nyní posuzované věci se účastníci řízení shodují ve svých podáních na tom, že sporné stavby se v místě (dříve na pozemku A, poté i na vnořeném pozemku B) nacházejí od 70. nebo 80. let minulého století (nejpozději od roku 1988), byť ne nutně ve své dnešní podobě. Stavby nebyly zpočátku zapsány v katastru nemovitostí, k tomu došlo až v roce 2001: hlavní stavba byla tehdy zapsána jako „jiná stavba“ bez čísla popisného. V roce 2011

vydal žalovaný pasport stavby, na jehož základě se změnilo užívání hlavní stavby zapsané v katastru nemovitostí na „bytový dům“.

10. Žaloba směřuje proti třem aktům žalovaného, jak je zřejmé i z výrokové části tohoto usnesení: kromě nečinnosti při zahájení řízení o odstranění staveb (petit I. a IV.) jde stanovisko žalovaného z 22. 3. 2000 potvrzující existence stavby – bytového domu č. p. X (petit II.) a ověření dokumentace skutečného provedení stavby – bytového domu č. p. X z 14. 2. 2011 (petit III.). U aktů II. a III. žalobci požadují vyslovení jejich nicotnosti.
11. Stanovisko žalovaného z 22. 3. 2020 bylo podle názoru žalobců jedním z podkladů pro zápis hlavní stavby do katastru nemovitostí v roce 2001. Ať už byla právní povaha tohoto aktu jakákoli (teoreticky může jít o rozhodnutí, osvědčení nebo jiný úkon), podle názoru soudu je zřejmé, že se nemohl nijak myslitelně dotknout právní sféry žalobců. Ti se totiž stali vlastníky dotčených pozemků až v roce 2022, tedy o více než 20 let později. To platí obdobně o ověření dokumentace skutečného provedení stavby – bytového domu (tzv. pasportu) z roku 2011. Žalobci sami ostatně popisují jako zásah do svých práv právě faktickou existenci staveb na jejich pozemcích, jež nebyly povoleny ani zkolaudovány. Ta však nebyla podmíněna označenými akty, které toliko určitým právním způsobem reagovaly na faktický stav. Proti němu se však může vlastník dotčeného pozemku bránit právě podnětem k odstranění takových staveb a následně také zásahovou žalobou proti nečinnosti příslušného správního orgánu, jak soud shora vyložil. Za této situace by bylo nadbytečné vyzývat žalobce, aby II. a III. žalobní návrh (jež patrně chápou napadené akty jako rozhodnutí, neboť požadují prohlášení jejich nicotnosti) uvedli do souladu se zvoleným žalobním typem, jelikož ani to by nemohlo vést k věcnému projednání těchto návrhů.
12. Žaloba v části směřující proti stanovisku žalovaného z 22. 3. 2020 a proti pasportu z roku 2011 tak je nepřipustná.
13. Ve vztahu k I. (a s ním úzce souvisejícímu IV.) žalobnímu návrhu soud předesílá, že žalobci před podáním žaloby podali podnět k zahájení řízení o odstranění staveb žalovanému a uplatnili také návrh na opatření proti nečinnosti u nadřízeného správního orgánu. Tyto podmínky řízení vymezené rozsudkem Žaves jsou tudíž splněny.
14. Rozšířený senát však v bodě 88 rozsudku Žaves rovněž stanovil, že tento typ zásahové žaloby lze připustit, jen pokud žalobce nezneužívá své právo podat správní žalobu. O takový případ se bude jednat mimo jiné tehdy, pokud *„žalobce stav, jehož nápravy se nyní domáhá, dlouhodobě pokojně akceptoval“*. Správní soudy následně dovodily, že tato akceptace se může odvíjet od žalobcovy subjektivní vědomosti o důvodech pro zahájení řízení (rozsudky NSS 10 As 177/2022 z 14. 10. 2022 nebo 1 As 105/2023 z 14. 9. 2023). Za šikanózní tak byla označena žaloba podaná čtyři roky poté, co se žalobce dozvěděl nesouladu stavby se stavebním povolením (prve citovaný rozsudek). V rozsudku 8 As 84/2023 z 31. 1. 2024 však NSS s ohledem na princip právní jistoty dovodil rovněž existenci objektivní lhůty pro účely posouzení zneužití práva, která se odvíjí nezávisle na žalobcově (ne)vědomosti o rozhodných skutečnostech. Z odůvodnění tohoto rozsudku soud v nynější věci dále vychází a v podrobnostech na něj odkazuje.
15. Zneužití práva v případech subjektivního a objektivního uplynutí času spočívá v jiné skutečnosti. V prvním případě oprávněná osoba zneužívá právo tím, že vyčkává s uplatněním nároku, ač jej mohla uplatnit dříve. Ve druhém případě oprávněná osoba zneužívá právo tím, že nárok uplatní s vědomím, že s ohledem na uplynutí dlouhé doby od vzniku nároku naruší dlouhotrvající pokojný stav. V rozsudku 8 As 84/2023 posuzoval NSS

do značné míry obdobný případ: tehdejší žalobkyně tvrdila, že vlastník stavby v 80. letech nesplnil různé podmínky stavebního povolení. NSS však naznal, že „[v]ést řízení ohledně těchto tvrzených skutečností v roce 2022 (kdy byla žaloba podána) by bylo v zásadě nemožné za současného dodržení alespoň základních požadavků spravedlivého procesu. V mezidobí došlo mj. ke změně politického režimu a kompletní transformaci veřejné správy. Výsledek procesu vedeného v roce 2022 ohledně toho, zda někdo dodržel podmínky stavebního povolení před více než třiceti lety, by tedy nutně neodrážel skutečný stav věci. Dá se totiž očekávat, že řada dokumentů se nedochovala, svědci si dané skutečnosti nepamatují, a zjistit skutkový stav věci by tak bylo značně obtížné či dokonce nemožné. Z těchto důvodů musí právo stanovit určitou mez, za kterou již nelze zpochybňovat nastalý (pokojný) stav. Ze stejných východisek pro vlastnické právo vychází institut vydržení (nyní upraven v § 1089 a násl. občanského zákoníku). Tedy i u vlastnického práva platí, že právní řád po uplynutí určité doby upřednostňuje ochranu pokojného stavu.“ Právě řečené lze plně přenést také na nynější věc.

16. NSS rovněž připomněl, že využití zásahové žaloby proti nezačátní řízení z moci úřední má být výjimečné. Rozšířený senát v rozsudku Žaves proto vázal uplatnění této žaloby na řadu podmínek (body 82 až 89) a důsledně trval na subsidiaritě soudní ochrany (body 90 až 101). K využívání tohoto typu zásahové žaloby je proto třeba přistupovat obezřetně.
17. V nynější věci je zřejmé, že žalobci začali usilovat o odstranění staveb na svých pozemcích již počátkem roku 2023, tedy v řádu jednotek měsíců poté, co nabyli vlastnické právo k pozemkům. S uplatněním svého práva tak neotáleli. Žalovaný je s poukazem na rozsudek NSS 1 As 105/2023 toho názoru, že žalobcům je třeba plně přičíst nečinnost jejich právní předchůdkyně. Tento závěr vyslovil v odkazované věci Krajský soud v Plzni (srov. bod 48 jeho rozsudku 57 A 31/2023 z 1. 6. 2023 a bod 24 rozsudku NSS) a dovedl z něj, že nezáleží na tom, kdy nabyl vlastnické právo žalobce. S touto úvahou se však NSS zcela neztotožnil: „Je však na místě korigovat závěry krajského soudu tak, že k délce akceptace pokojného stavu stěžovatelem je třeba také přihlížet. Přípustnost žaloby je totiž nutné posuzovat v konkrétních souvislostech dané věci; tato korekce však nemá vliv na zákonnost přezkoumávaného rozsudku.“ (Bod 26 rozsudku NSS.) Právě proto, že žalobci se stali vlastníky dotčených pozemků až v roce 2022, posouzení „subjektivní lhůty“ pro účely posouzení zneužití práva by nebylo tak jednoznačné, jak se domnívá žalovaný.
18. Pro posouzení nynější žaloby však postačí věnovat se uplynutí „objektivní lhůty“. Jejím určením se NSS podrobně zabýval v rozsudku 8 As 84/2023: „Objektivní lhůty jsou zpravidla delší než lhůty subjektivní. Pro majetková práva stanoví občanský zákoník v § 629 odst. 2 objektivní promlčecí lhůtu v délce deseti let; zná však i promlčecí lhůty delší (např. patnáctileté lhůty v § 636 odst. 2 či § 638 odst. 2 občanského zákoníku). V nyní řešeném případě lze vyjít z toho, že žumpa byla postavena nejpozději v roce 1989 a stěžovatelka počala tento stav zpochybňovat v roce 2016. Jedná se tedy o dobu přesahující 25 let. V takovém případě nemá Nejvyšší správní soud žádné pochybnosti o tom, že „objektivní“ lhůta již uplynula, a jedná se proto o zneužití práva podat správní žalobu. Není tak nezbytné ani stanovit konkrétní délku této lhůty a lze tuto otázku přenechat dalšímu vývoji judikatury. [...] Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že v občanském právu promlčecí lhůty nelze používat bez ohledu na okolnosti konkrétních věcí. U samotných promlčecích lhůt je zohlednění konkrétních skutkových okolností zajištěno jednak tím, že zákon obsahuje řadu zvláštních ustanovení o běhu těchto lhůt (§ 645-653 občanského zákoníku), jednak i tím, že v konkrétním případě může být uplatnění námitky promlčení v rozporu s dobrými mravy. Stejně je nutno přistupovat i k posuzování zneužití práva podat správní žalobu. [...] Nejvyšší správní soud dále dodává, že výše obsažené odkazy na občanský

zákoník neznamenaají, že by se snad měla úprava v občanském zákoníku na danou problematiku použít. [...] Mezi promlčením v soukromém právu a zneužitím práva podat správní žalobu je jistě celá řada odlišností. Každou otázku je proto nutné posuzovat individuálně a zabývat se tím, zda lze přihlídnout i k jiné úpravě. Přesto ale uvedená analogie může při řešení nejasných otázek posloužit – mezi principy právního státu totiž patří i požadavky bezrozpornosti a vzájemné provázanosti právního řádu [...].“

19. Všichni zúčastnění se shodují, že stavby vznikly již v 70. nebo 80. letech, i když možná v částečně odlišné podobě, než je ta dnešní, tedy 23 až 43 let před tím, než žalobci podali podnět k jejich odstranění. Zároveň není sporu o to, že v době zápisu hlavní stavby do katastru nemovitostí už měla stavba nynější parametry (zejména výměru zastavěné plochy); k tomu došlo v roce 2001, tedy stále více než 20 let před tím, než žalobci nabyli vlastnické právo k dotčeným pozemkům.
20. Také v tomto případě lze pro inspiraci odkázat na délku promlčecích lhůt podle občanského zákoníku, jež činí nanejvýš 15 let (§ 636 odst. 2 nebo § 638 odst. 2), ovšem se zdůrazněním významu okolností konkrétní věci. V té posuzované však nevyšly najevo žádné zvláštní okolnosti, které by měly odůvodnit mimořádné prodloužení jejich „objektivní promlčecí doby“, a ani žalobci nic takového netvrdili. Je tomu spíše naopak, jelikož žalobci i podle vlastních tvrzení nabyli dotčené pozemky s vědomím popsané právní nejistoty. Soud proto shledal, že podání zásahové žaloby s ohledem na délku pokojného stavu bez nejmenších pochyb představuje zneužití práva.
21. Pro úplnost soud dodává, že uvedené stáří staveb je opřeno o skutková zjištění provedená žalovaným k podnětu žalobců, o nichž je také vyrozuměl: „Dále bylo stavebním úřadem zjištěno a pomocí ortofoto map z archivu leteckých snímků i prokázáno, že stavba byla na předmětných pozemcích realizována mezi lety 1974 – 1988, resp. lze dovodit, že stavba vznikla cca v 70. letech jako součást zemědělského podniku, což jsou ostatně zjištění, která sami podatelé ve svém podání vedeném pod č.j. MC05 87474/2023 uvádí. [...] Objekt k bydlení, kterému v roce 2011 bylo přiděleno č.p. a byl pod ním zapsán na příslušný list vlastnictví, je správními orgány evidován a v různých dokumentech specifikován prokazatelně v roce 1999,“ a že „stavba prokazatelně (dle ortofotomapy) se na nich [dotčených pozemcích] nacházela v roce 1988“ (s. 3 a 4 sdělení žalovaného z 5. 12. 2023). Všechny tyto listiny jsou součástí správního spisu předloženého soudu žalovaným.
22. Soud si je pochopitelně vědom, že ve věcech posuzovaných v rámci zásahové žaloby „správní orgán zpravidla nevede spis ve smyslu § 17 správního řádu, který by odrážel průběh úředních úkonů vztahujících se k žalobci. Oproti správnímu řízení završenému rozhodnutím tu proto není obvyklý formální podklad, se kterým by se žalobce mohl seznámit dříve než v soudním řízení a k němuž by se mohl před podáním žaloby vyjádřit“ (právní věta rozsudku NSS 10 As 326/2022 z 23. 10. 2023; podtrhl městský soud), a nelze tak automaticky vyjít ze zásady, že správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek NSS 9 Afs 8/2008, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009). Nynější věc je však podle přesvědčení soudu právě jednou z výjimek připuštěných NSS. Žalovaný vedl o podnětu žalobců klasický správní spis, jehož součástí jsou kromě všech podání žalobců také všechny podklady, z nichž vycházel a o jejichž obsahu žalobce informoval. Žalobci tak byli s obsahem správního spisu seznámeni a mohli do něj rovněž nahlédnout. Soud má proto za to, že mohl z obsahu správního spisu vyjít, aniž by jím prováděl dokazování. Přesto znova připomíná, že jeho obsah nebyl pro posouzení podmínek řízení nezbytný, jelikož dostatečný podklad pro ně tvoří již nesporná tvrzení účastníků řízení.

23. Vzhledem k uvedenému soud odmítl žalobu v rozsahu všech čtyř žalobních návrhů podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřipustnost.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení jeho účastníků se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.
25. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu jeho nákladů, jelikož jí soud neuložil žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodnily odlišný postup (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).
26. Soud zároveň rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku, jenž činil 2 000 Kč za každého žalobce a za každý žalobní návrh, celkem tedy 12 000 Kč. Tento postup se opírá o § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, jenž stanoví, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soudní poplatek bude žalobcům vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a zákona o soudních poplatcích) na bankovní účet, z něž byl zaplacen, pakliže žalobci ve stanovené lhůtě nesdělí soudu za tímto účelem číslo jiného bankovního účtu nebo nepožádají o vrácení soudního poplatku poštovní poukázkou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 17. září 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu